

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Human Rights

حقوق بشر

نویسنده: ویجی پراشاد
فرستنده: علی مشرف
۰۷ جنوری ۲۰۲۵

اشک‌های کودکان ما:

نخستین خبرنامه (۲۰۲۵)

از فلسطین تا سودان، جنگ‌های امپریالیستی زندگی کودکان بی‌گناه را نابود می‌کنند و بر بازماندگان زخم‌های جسمی و روانی طولانی‌مدت برجای می‌گذارند.

دوستان عزیز،

سلام از دفتر مؤسسه تحقیقات اجتماعی سه‌قاره‌نی.

مطالعه‌ای که در دسمبر منتشر شد، اشک مرا جاری کرد. این مطالعه با عنوان «مطالعه نیازها: تأثیر جنگ غزه بر کودکان آسیب‌پذیر و خانواده‌ها» توسط مرکز آموزش جامعه برای مدیریت بحران (CTCCM) در غزه انجام شده است. این گزارش به شیوه‌ای کاملاً علمی نوشته شده بود، اما نتایج آن بشدت تأثیرگذار بود. برخی از این یافته‌های تلخ عبارت‌اند از:

۷۹٪ از کودکان غزه کابوس می‌بینند.

۸۷٪ از آن‌ها دچار ترس شدید هستند.

۳۸٪ از کودکان مشکل شب‌اداری دارند.

۴۹٪ از مراقبان اعلام کرده‌اند که کودکانشان باور دارند در جنگ خواهند مُرد.

۹۶٪ از کودکان غزه احساس می‌کنند تا مرگ فاصله‌ای ندارند.

به‌طور ساده، هر کودکی در غزه احساس می‌کند که قرار است بمیرد.

این خبرنامه، که اولین شماره سال ۲۰۲۵ است، می‌توانست پس از این جمله به پایان برسد. دیگر چه چیزی برای گفتن باقی می‌ماند؟ اما موضوعات بیشتری برای بیان وجود دارد.

در مارچ ۲۰۲۴، کمیته حقوق کودک سازمان ملل متحد بیانیه‌ای جدی درباره جنگ سودان میان نیروهای مسلح سودان و نیروهای شبه‌نظامی «پشتیبانی سریع» صادر کرد؛ جنگی که هر دو طرف آن از سوی قدرت‌های خارجی حمایت می‌شوند. این بیانیه نیز شامل آمارهای هولناکی بود:

۲۴ میلیون کودک در سودان – تقریباً نیمی از جمعیت ۵۰ میلیونی این کشور – در معرض خطر یک «فاجعه نسل براندازانه» قرار دارند.

۱۹ میلیون کودک از تحصیل بازمانده‌اند.

۴ میلیون کودک آواره شده‌اند.

۳.۷ میلیون کودک دچار سوءتغذیه حاد هستند.

اولین نکته به تمام کودکان سودان اشاره دارد که همگی در معرض خطر یک «فاجعه نسل براندازانه» قرار دارند. این مفهوم، که نخستین بار توسط سازمان ملل متحد برای توصیف آسیب‌ها و عقب‌ماندگی‌هایی که کودکان در نتیجه قرنطینه‌های کووید-۱۹ تجربه کردند به کار رفت، به این معناست که کودکان سودان از سختی‌هایی که جنگ به آن‌ها تحمیل کرده بهبود نخواهند یافت. چندین نسل طول خواهد کشید تا چیزی شبیه به زندگی عادی به این کشور بازگردد. مطالعه‌ای علمی در سال ۲۰۱۷ نشان داد که آسیب‌های عمیق دوران کودکی می‌تواند هم از نظر جسمی و هم روانی، آثار ماندگاری بر افراد بگذارد. این آسیب‌ها سیستم عصبی در حال رشد کودکان را تغییر می‌دهد و باعث می‌شود حتی دهه‌ها بعد نیز در حالت اضطراب و گوش‌به‌زنگی مداوم باقی بمانند. نویسندگان این مطالعه توضیح می‌دهند که این فرایند، مکانیسمی به نام «پردازش تهدید تقویت‌شده» ایجاد می‌کند. تعجبی ندارد که مطالعات انجام‌شده روی کودکانی که از جنگ‌های گذشته جان سالم به در برده‌اند نشان می‌دهند آن‌ها به‌طور نامتناسبی از مشکلات پزشکی مانند بیماری‌های قلبی و سرطان رنج می‌برند.

در مارچ ۲۰۲۲، پنج پزشک از افغانستان، هند، ایرلند و سریلانکا نامه‌ای تأثیرگذار به نشریه لنتس نوشتند و در آن جهان را به یاد رنج کودکان افغانستان انداختند. از سال ۲۰۱۹، هر کودکی که در افغانستان متولد شده، تمام عمر خود را در زمان جنگ گذرانده است. هیچ‌کدام از آن‌ها صلح را تجربه نکرده‌اند. نویسندگان یادآور شدند که «مطالعات در مورد مداخلات روان‌درمانی برای کودکان و نوجوانان افغان نادر است و شواهد به‌دست‌آمده از آن‌ها نیز کیفیت پائینی دارند». بنابراین، آن‌ها یک طرح مراقبت بهداشتی یک پارچه برای کودکان افغان پیشنهاد کردند که بر مراقبت از راه دور و استفاده از نیروهای غیرپزشکی تکیه داشت. در جهانی دیگر، این طرح می‌توانست به بحث گذاشته شود. بخشی از بودجه‌ای که در دوران جنگ به جیب تاجران اسلحه سرازیر شد، می‌توانست صرف اجرای این طرح شود. اما مسیر دنیای ما این‌گونه نیست.

این سخن درباره تاجران اسلحه بی‌پایه و اساس نیست. بر اساس یک گزارش دسامبر ۲۰۲۴ از مؤسسه بین‌المللی تحقیقات صلح ستکهلم (SIPRI)، صد شرکت بزرگ تولیدکننده تسلیحات و خدمات نظامی در جهان، درآمد ترکیبی خود از فروش اسلحه را در سال ۲۰۲۳ با افزایشی ۴.۲ درصدی به رقم خیره‌کننده ۶۳۲ میلیارد دلار رساندند. پنج شرکت مستقر در ایالات متحده تقریباً یک‌سوم این درآمد را به خود اختصاص داده‌اند. این صد شرکت بین سال‌های ۲۰۱۵ تا

۲۰۲۳ مجموع درآمدهای تسلیحاتی خود را ۱۹ درصد افزایش داده‌اند. اگرچه ارقام کامل سال ۲۰۲۴ هنوز منتشر نشده‌اند، اما نگاهی به گزارش‌های سهامه تاجران مرگ نشان می‌دهد که درآمدهای آن‌ها باز هم افزایش یافته است. میلیاردها دلار برای جنگ‌طلبان، اما هیچ چیز برای کودکانی که در مناطق جنگی متولد شده‌اند. در سال ۲۰۱۴، بمباران غزه توسط اسرائیل منجر به مرگ کودکان بی‌گناه شد. دو حادثه در ماه جولای به‌طور ویژه‌ای در ذهن‌ها ماندگار شد. اولین حادثه، شلیک راکتی از سوی اسرائیل بود که در ساعت ۱۱:۳۰ شب، ۹ جولای، به کافه ساحلی «وقت المرح» در خان یونس اصابت کرد. این کافه، که یک سازه موقت در فاصله حدوداً سی متری از بحیره مدیترانه بود، محل گردهمایی افرادی بود که برای تماشای نیمه‌نهایی جام جهانی فوتبال ۲۰۱۴ بین ارجنتاین و هلند جمع شده بودند. همه آن‌ها طرفداران پرشور فوتبال بودند. راکت اسرائیلی جان ۹ جوان را گرفت: موسی استال (۱۶ ساله)، سلیمان استال (۱۶ ساله)، احمد استال (۱۸ ساله)، محمد فوانه (۱۸ ساله)، حمید صوالی (۲۰ ساله)، محمد گنان (۲۴ ساله)، ابراهیم گنان (۲۵ ساله) و ابراهیم صوالی (۲۸ ساله). آن‌ها هرگز موفق نشدند پیروزی ارجنتاین در ضربات پنالتی یا قهرمانی المان در یک مسابقه نفس‌گیر چند روز بعد را ببینند.

بمباران اسرائیل اما متوقف نشد. سه روز بعد، در ۱۶ جولای، چند پسر بچه که گوئی جام جهانی را در ساحل غزه بازآفرینی می‌کردند، مشغول فوتبال بودند که یک کشتی جنگی اسرائیلی ابتداء به اسکله شلیک کرد و سپس، هنگامی که پسرها از انفجار می‌گریختند، آن‌ها را هدف قرار داد. اسرائیل چهار نفر از این پسران - اسماعیل محمود بکر (۹ ساله)، زکریا عاهد بکر (۱۰ ساله)، عاهد عاطف بکر (۱۰ ساله)، و محمد رامز بکر (۱۱ ساله) - را کشت و چند نفر دیگر را زخمی کرد.

حمله ۲۰۱۴ اسرائیل به غزه در مجموع جان دست‌کم ۱۵۰ کودک را گرفت. هنگامی که گروه حقوق بشری بتسلم آگهی برای پخش اسامی این کودکان در تلویزیون اسرائیل تهیه کرد، اداره پخش اسرائیل آن را ممنوع کرد. شاعر بریتانیایی، مایکل روزن، در واکنش به این کشتار و این ممنوعیت، شعر زیبایی با عنوان «نام کودکان را نگوئید» سرود:

نام کودکان را نگوئید.

نام کودکان مرده را نبرید.

مردم نباید نام

کودکان مرده را بدانند.

نام کودکان باید پنهان بماند.

کودکان باید بی‌نام این دنیا را ترک کنند.

هیچ‌کس نباید نام کودکان مرده را بدانند.

هیچ‌کس نباید حتی فکر کند که کودکان

نام دارند.

مردم باید بدانند که دانستن نام کودکان

خطرناک خواهد بود.

مردم باید از دانستن نام کودکان

محفوظ بمانند.

نام کودکان می‌تواند

مثل آتش گسترش یابد.

مردم ایمن نخواهند بود اگر نام آنها را بدانند

نام کودکان را.

نام کودکان مرده را نگوئید.

کودکان مرده را به یاد نیاورید.

به کودکان مرده فکر نکنید.

نگوئید: «کودکان مرده».

بله، کودکان نام دارند. ما همچنان اسامی کسانی را که به خاطر داریم، خواهیم گفت. ما آنها را فراموش نخواهیم کرد. در سپتامبر ۲۰۲۴، وزارت بهداشت فلسطین فهرست بهروزشده‌ای از نام فلسطینیانی که از اکتوبر ۲۰۲۳ تا اگست ۲۰۲۴ در نسل‌کشی امریکا و اسرائیل کشته شده‌اند، منتشر کرد. در این فهرست نام ۷۱۰ نوزاد آمده است که سن آنها «صفر» ذکر شده است. بسیاری از آنها تازه نام‌گذاری شده بودند.

اگرچه فهرست آنقدر طولانی است که نمی‌توان آن را اینجا آورد، داستان عیصل و عسر القمسان نمایانگر این تراژدی است. در ۱۳ اگست ۲۰۲۴، محمد ابوالقمسان آپارتمان خود را در دیرالبیح – منطقه‌ای که به‌عنوان «منطقه امن» در مرکز غزه شناخته می‌شود – ترک کرد تا تولد دوقلوهایش، عیصل و عسر، را ثبت کند. او دوقلوها را با مادرشان، دکتر جمانه عرفه (۲۹ ساله)، که سه روز پیش آنها را در بیمارستان العوده در النصیرات به دنیا آورده بود، تنها گذاشت. دکتر جمانه عرفه یک داروساز بود که در دانشگاه الأزهر غزه تحصیل کرده بود. چند روز پیش از تولد فرزندانش، او در فیسبوک درباره هدف قرار گرفتن کودکان توسط اسرائیل پست گذاشته بود و به مصاحبه‌ای با جراح یهودی-امریکائی، دکتر مارک پرلموتر، در برنامه‌ای از شبکه CBS با عنوان «کودکان غزه» اشاره کرده بود. وقتی محمد از ثبت تولد دوقلوها بازگشت، دریافت که خانه‌شان تخریب شده و همسر، فرزندان نوزاد و مادرزنش همگی در حمله اسرائیل کشته شده‌اند.

ما باید نام کودکان مرده را بگوئیم.

با گرمی،

ویجی

۰۶ جنوری ۲۰۲۵

منابع:

[The Tears of Our Children: The First Newsletter \(2025\) | Tricontinental: Institute for Social Research \(thetricontinental.org\)](https://www.thetricontinental.org/)

[010425-The-Tear-of-Our-Children.pdf](https://www.thetricontinental.org/010425-The-Tear-of-Our-Children.pdf)